

ΩΡΟΜΕΤΡ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἑδρευομένην τῶν Παρθενίων.

'Ενῆκοντα καὶ χίλια κ' ἑπτὰ,
αὐτοῦχαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνόρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμὲ.
Συνόρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φέρει γὰρ εἶναι μὲνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μερὰ—ὁ εἰ καὶ φέρει γὰρ καὶ ἄσ τὸ γ γρι.

Πέμπτη τοῦ Μῆνι τοῦ μηνός,
ἤχος ἔχει γαϊδουρονός.

'Ενενηντα κ' ἑνῆκοντα
κ' ἄνοιξις διαγελωσα.

Ψάλλον ξύλεν' ἀγγελούδινα τῆς Πρωτομαγιάς τραγοῦδινα.

Φ.— Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά,
κ' ἔς προίμει σ' ὄλων τὴν ὑγεῖα.
'Μπρὸς σ' ἀνθὰ τὰ ποικίλα
νὰ κἀνωμε μετάνοια,
καὶ μ' ἀγκινάρας φύλλα
νὰ πλένωμε στεφάνια.

'Ἄς βγάλουμε, βρε Περικλῆ, γαϊδουρινὴ φωνάρα
κ' ἔς ποῦμε πῶς πατήσαμε ξανά σ' τὴν ἀγκινάρα.

Πρωτομαγιά, πρωτομαγιά,
κ' ἔς προίμει σ' ὄλων τὴν ὑγεῖα
κ' εἰποῦμε πρὸς τοὺς φίλους :

Πολίται: κάθε κόμματος,
ἡμέρα στεφανώματος,
κ' ἔς στέφωμεν ἀλλήλους.

Πολίται: δόξῃ καὶ τιμῆς
μὲ δρᾶσι καὶ μὲ γῶσι,
ἂν δὲν στεφανωθῶμ' ἡμεῖς
ποῦς θὰ μᾶς στεφανώσῃ ;

Μᾶς χαιρετοῦν σωτήρια
καὶ πάλιν Ἀνθεστῆρια,
καὶ γίνονται ξανά
τῆς φύσεως μυστήρια
μεγάλα καὶ τρανά.

Π.— 'Ο Μάιος μᾶς προσκαλεῖ,
διαβόντρον μου κοιλούκια,
κ' ἔς ἐπιπλωθῶ με, Φασουλῆ,
μὲ σ' ἀγκινερανοῦκκια.

Νέα τῆς φύσεως χαρὰ
καὶ κόσμου πανηγυρία,

καὶ μούπανε σ' τὴν ἀγορὰ
πῶς βγήκανε κ' οἱ τσίροι.

Τοῦ πνεύματος καὶ τῆς σαρκὸς
τὸ νέον σφρίγος ψάλλω,
καὶ μὲ τὸν τσίρο διακριθὲς
τὸ κράτος παραβάλλω.

Τῶν τσίρων ἡ παραβολὴ
ἀρμόζει μόνον, Φασουλῆ,
κ' ὄλοι γεραίρουν ἐν ὄδασι
τὸ κράτος τὸ τσιροειδέ.

Φ.— Μάτι μου χρυσομάλλα,
ἤλιθε καὶ τὰ πόδι ψάλλει
τὰ νεανικά σου κἀλλη
'στὰ γλωρὰ κλαδιά.

Ψάλλει καὶ παντὸς Λουκοῦλου,
καθὲν τρανοῦ Σημοῦλου,
καθὲν Βοκοτοπούλου
τὴν χρυσὴ καρδιά.

'Ἄς αὐτὸ κ' αὐτὸ τὸ κῆμα
πῶς πηγαίνου μ' ἕνα βήμα
μέσα σ' τὸ κοινὸν τῶν μνημα,
'στὸν Ὀκεανόν.

Μὰ καὶ τῆς Βουλῆς, κεφάλαι,
κύττα σχέδια μεγάλα,
μέσα σὲ καλάθι μ' ἄλλα
ρίπτονται κοινά.

Δύο δύο τὰ πολεμικὰ
'στὴς μουσικῆς τὰ κλαδαικὰ
τῶν ἐρωτῶν τραγοῦδικὰ
τραγοῦδου γλυκά.

Δύο δύο πᾶνε πάλι
κ' οἱ πατέρες οἱ μεγάλοι:

πληρωμή νά πάρουν κι ἄλλη
ἀπὸ Κεντρικά.

Π. — Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, θεοθαλας κοτίνους,
καὶ στεφανώσατε κι' αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας κι' ἐκείνους,
καὶ τὸν Κορφήν στέψατε, ποὺ δρόμο μᾶς ἀνοίγει,
αὐτὸς δὲν κόπτεται δι' αὐτὸν γιὰ τ' ἡ δουλεῖα τὸν πνίγει.

Κι' ἐγὼ στεφάνω σήμερα τοῦ Κερκυραίου φέρνω,
καὶ ταπεινὰ τὸν προσκυνῶ
καὶ θλιβερὸς ἀναφρονῶ
πῶς Μάτος αἰώνιος δὲν εἶναι τὸ Κουβέρο,
καὶ φεύγουνε κι' οἱ φίλοι: μὰς ὡς ἀστροπή ταχέως
καὶ τότε δυστυχία.

Κι' αὐτὸς δὲν ἐλησμόνησε, πλὴν φεῦ! ἐλησμόνηθη
χωρὶς καμμίαν συντριβὴν, χωρὶς κανένα πόνον,
κι' ὁ Πρωτοπαπαδάκης του κι' ἐκείνους τὸν ἤρηθη,
κι' ἔγινε κι' ἡ περίφημη πεντάς τῶν Ἰαπωνῶν.

Δρέψατε πάλιν, Ἕλληνες, θεοθαλας κοτίνους
καὶ στεφανώσατε κι' αὐτοὺς τοὺς ἄρχοντας κι' ἐκείνους,
μὰ στέψατε, παρχαλιῶ, καὶ τὸν τρανὸν τὸν Ράλλη,
φουριῶχο χρυσομάλλη,
ποῦ πῆρε κι' αὐτοκίνητο νὰ τρέξη γιὰ τὸ κόμμα,
καὶ φεύγεται νὰ φεύγουμε προτοῦ μὰς κἀν ἡλιώμα.

Στέψατε κι' ἄλλους, στέψατε, καὶ σήμερα μὴ σκέψι:
ἀνὰ τὸ κράτος ὕψηλῃ
νὰ βασιλεύῃ, Φασουλῆ,
παντὸς καὶ πάσης στέψι.

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μάης,
κι' ἀπὸ κήπους ἀνθημένους
στεφανώματα σ' ἐμάς
καὶ δῆρὸ φάσκελα σ' τοὺς ξένους.

Ὅλοι μὰς στεφανωμένοι
τῆς Ἠλιαῆς καὶ τῆ Κροθόνα
ψάλλωμεν μὲ κρότους τράκας.

Καὶ σὲ κήπους ξαπλωμένοι
ἄς ἀκούσωμεν τὰ λόγιμα
τοῦ Μαῖου καὶ τῆς Πλάκας.

Φ. — Χατρ' Ἑλλάς, πατρὶς ποτινία, τῶν Μαῶν ἡ τροφία,
δλ' ἡ φύσις μὴ μαγεία, μοσοδόλιμα καὶ φῶς,
φῶς θερμότερον ἐνακῆπτον
ἔπου σύγχρονα: Ἑλλάς,
καὶ καθέτως καταπίπτον
εἰς Ἑλλήνων κεφαλὰς.

Φῶς φλογίζον, φῶς φωνάζον,
φῶς ἰδέας ἐπωάζον
εἰς καιούσας διανοίας,
μέλλοντας Στρατοῦ καὶ Στόλου,
μαχητὰς ἀστραπηδόλους,
καὶ πολεμικὰς μάχας.

Φῶς λαμπρύνον τὸν αἰθέρα
κι' ἔλους σπρῶχον σ' ἡ δουλειά,
πῶς νὰ βέζωμεν σ' ἡμέρα
σ' τὴν ἀγγάρεα τὰ σκολιά.

Φῶς Ρωμηῶν ἐπωφελεῖς,
κι' ὅποιοι μίγναις πάντα χάθει:
μ' αὐτὸ φλέγεται κι' ἀνάθει
γιὰ νὰ τρώῃ πρὸ πολλοῦ.

Φῶς Ἑλλάδος πυρπολοῦν
καὶ πολλοὺς ἀπασχολοῦν
ἐκ τῶν νῦν Ἑλληνοπαίδων
οὐ τραπέζια καφφετιῶν.

Φῶς, ποῦ κάνει τοὺς ἐν τέλει
νὰ μᾶς κάνουνε χατήρια,
φῶς, ποῦ τίποτε δὲν θέλει
παρὰ μόνον πανηγύρια.

Φῶς θεμβῶν ἀλοφύλους
καὶ σκηπτούχους συγγενεῖς,
καὶ σ' ἐμάς πορίζον φίλους
ὄντως Ἑλληνομανεῖς.

Φῶς μεστῶν ὀκαθε κλάδον,
φῶς τὰ φῶτα συγκεντρώων
δύο φωτεινῶν Ἑλλάδων,
τῆς παλῆς καὶ τῶν συγχρόνων,

Φῶς θὰ πάρω, φῶς θὰ σπείρω
κατὰ μήκος, κατὰ πλάτος,
κι' ὅ, τι βλέπω τώρα γύρω
ἔχει σχέση μὲ τὸ κράτος.

Αὐτὸς ὁ μὴν ὁ Μάτος, αὐτὸς ὁ χρυσομάλλης,
μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλή, σφριγγὸν καθὼς ὁ Ράλλης.
Ἦ πεταλοῦδα, ποῦ λευκὴ τρίχωρα φτερουγίζει,
σὰν Κόντης Τζωρτζῆς φαίνεται πετῶν μετ' εὐστροφίας,
κι' αὐτὰ τὰ τριαντάφυλλα, ποῦ πάει καὶ καθίζει,
μοῦ φαίνεται σὰν Βουλευτὴ τῆς πλειοψηφίας.

Ἦ πεταλοῦδα κἀθετὰ σ' τὸ ρόδο καὶ σ' τὸν κρῖνο
κι' ἀκούω νὰ κρυφομίλουν μαζὶ τῆς ὕψιπτης,
καὶ τὸ κρυφοψιθύρισμα τῶν λουλουδιῶν ἐκεῖνο
μοῦ φαίνεται πῶς γίνεται μονάχα γιὰ ρουσεφίτι.

Ἄκου τοῦ Γκιῶνη τὴν φωνή... σὰν στόνος θεσιθῆρα
μοῦ φαίνεται, βρὲ Περικλή, ποῦ τὴν καρδιά ξεσχίζει,
μὰ βλέπω μέσα σ' τοὺς ἀγροῦς: καὶ βουτὸν τὸν ἀροτῆρα
καὶ τὸν κυριάρχον λαὸν ἀμέσως μ' ἐνθυμίζει.

Ἔκεινο τὸ τετράποδον, ποῦ κελαιδεῖ μὲ μόνον
καὶ πάθος περισσόν,
μοῦ φαίνεται σὰν ῥήτορας στομῶδες τῶν συγχρόνων
εἰς τὴν διαπασόν.

Ἔκεινα τὰ κόκκιμα
τῶν λιγυρῶν βατράχων
μοῦ φαίνεται σὰν ἔσματα
Τυρκίῳ Τουρκομάχων.

Θεορῶ μὲ τὸ Ρωμαϊκὸ πῶς ἔχουν σχέση κἀποκα
ὅλα τὰ γύρω πράγματα... κι' ἐκεῖν' ἡ δόλια πάχη,
ποῦ πλύνει τ' ἄπρη τῆς φτερά
μέσα σὲ βρώμικα νερά,
σὰν τὴν Ἑλλάδα, Περικλή, μοῦ φαίνεται, ποῦ θέλει
νὰ πλύνῃ τὴν ἀσπράδα τῆς σὲ χρόνιά τῆς: ἑλῆ.

Μπουκέτο Μαγαζάτικο
Λογάνι μπαζαζάτικο.

Τούτος ο τράγο, που κοσμά,
λές κι' είναι πατριώτης,
όπου τὰ κλέη τὰ χρυσά
της εποχής της πρώτης
γήμερον τ' άνακοσά και τ' άναμυρηκάζει,
ίτσι προς μετανάστευσιν πολλούς εξαγκάζει.

κουσε, Περιλέτο μου, και καθεμά κουρούνα
πώς του Συναγματος κι' αυτή
αναθεώρησιν ζητεί,
κι' έκείν' ή παπαρούνα,
που πατεζέται πρόστυχη και περιφρονημένη,
και του κράτους ή' ντροπή στούς κάμπους πεταμένη.

Γιώργασε, βρέ Περιλέτο,
καθώς πάντοτε και' ήρτο,
κι' όλο παιξέ κλαρινέτο.

Έλα γλέντα με σκατούρια,
μή βιολι και με λαγούτο...
πώς σου φαίνεται και τούτο,
μέσα στ' άλλα τὰ καινούρια
νά ξεκαθύνουν και τ' άγγούρια;

Της προόδου μας σημεία
βγαίνουν διόρθενα...
χυμός, δράπις, ευθυμία,
θεόφων και τὰ τ' άνερα.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
του Μαιου παγγόρι.
Μιά χαρά μες' στα λουλούδια
της άνοιξης; ξεπλώσοι,
με τών άγγουριών τὰ φλόδια
δρόσις το κουτέλι σου, και
πούχει μέσα τὸ μαλά σου.

...άγγουρι, Περιλέτο, που' ηρκαίνες προσφάτως,
... έχει σχέση με τὸ κράτος.
... Πλὴν τὸ κράτος, και μ' έκείνο πὸς σχετίζεται, γαυδοβρι;
... Πῶς έκαι πὸς δὲν τὸ σπέρνον ξεφυτρώνει σὰν άγγουρι.

Π.— Καλὰ λές, βρέ Φασουλῆ,
έχει σχέση και πολλή.
Φ.— Βλέπ' στην κομειδοθήκη
του Πρωθυπουργού δυὸ ρόδα...
κὺττα νάξι, πὸς σου τόχει,
κι' ἀπὸ τούτον πέρανε μόδα.

Ἦλθε Μάνη, μυροδόλος,
κι' ὁ Κορραίνος ὁ μαριόλος
ξεφυλλίζει μαγαρίτια κἀνωτάς της ἐρωτήσεϊς
ἀν' αὐτὸ τὸ στίλβον ἔλος ὁ' ἀποξηρανθῆ της Βρύσης.

Π.— Ἦλθε και πάλιν' στὰς κλεινάς τῶν Ἀγγλωνῶ Βασιλισσῶν.
Φ.— Κι' ἐγὼ γι' αὐτὴν, βρέ Περιλέτῃ, καθόλου δὲν σου' μίλησα.
Π.— Ἀλήθεια, βρέ, δὲν μοῦπιες γρὺ και δὲν με διεφώτισες.
Φ.— Τί νὰ σου κἀνά, Περιλέτῃ... μῆπως και σὺ μ' ἐρώτησες;
Π.— Ἀλλὰ και μὴ Πριγκίπισσα μὲς ἦλθε Βικτωρέζα,
ἡ προσφιλὴς Τερέζα,
θερμὴ φιλέλληνη πρὸ πολλοῦ
κι' αὐτὴ τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ,
κι' ὅμως ἐστὶ ζωτόδολο, μήτῃς γι' αὐτὴν μ' ἐκοτίσες...
Φ.— Τί νὰ σου κἀνά, Περιλέτῃ... μῆπως και σὺ μ' ἐρώτησες;

Κι' ὁ Μπουινάλητ με πολλούς
ἐν ποδηλάτοις Ἰταλοῦς
εἰσάγει' στην γῆν της Μιχαλοῦς.
Και σὺ σὰν χάχαξ με κυττάς
κι' οὔτε γι' αὐτὸ δὲν μ' ἐρωτῆς
νὰ μᾶθῃς πὸς; κι' ἡ καθόδος αὐτῆ τῶν Ἰταλῶν
γίνεται πρὸς καλόν.

Και τίποτε παραξένον δὲν εἶναι, μπαζάδων,
νὰ εὐσηθῆ τὴν ἐκδρομὴν της Πόλης τὸ Ντιβάνι,
και τίποτε παραξένον ἡ σύμμαχος ἡ Πόλη
μὴ νάτα νὰ μᾶς στείλῃ,
κι' ἐξήγγειν νὰ μᾶς ζητή
γι' αὐτὸν τὸν Μπουινάλητ,
πὸς μὴ κατάνυξ πατεϊ
στὴν ἱερὰ μας' Ἄλτι.

Τί Μένε πολυσημαντος' στο φωτεινό Βασιλείον.
 Π. — Άγόρασε κι' ό Κάϊζερ τό θαυμαστόν Άχιλλείον,
 όπου δέν έχει κήρυξις, κουνούσι, ψύλλου, σκίπιδι,
 μά και γι' αυτό τό γεγονός μά λέξι σύ δέν είπες.

Φ. — Μά συχωρείς, που γεγονός
 τοιούτον ελησμόνησα,
 και ξεπλωμένος αδρανώς
 και τουτό δέν έτόνησα.

Π. — Πώς παραβλέπεις, Φασούλη, τοιαυτά γεγονότα,
 και φαίνεσαι κολοκυθές ;

Φ. — Μά συχωρείς, με συμπάθει,
 πλην σήμεραν αναφώνω πρός πλήθη κεχινότα :

Τήν αγοράν τήν άγαστήν
 έλατε ν' άμνηνώσωμεν,
 και τόν κλεινόν άγοραστήν
 οι πάντες προσκυνήσωμεν.

Τώρα θ' άκούμε δυνατά
 του Κάϊζερ μπουμπουνιτά
 και περυσίτρων κτύπους
 'στούς μυροδόλου κήπους.

Τώρα θα περιφέρεται θαρακισμένοσ' Άρης,
 τώρα θα τρίβουν θώρακες κι' άστραφτερά λεπίδια,
 και μήτε γιά τόν Χάινε καμμά θα γίνη χάρις,
 μά και σ' έκεινον γρήγορα θα πούνε : ξεκουμπήδια.

Δεύτε πανηγυρίσωμεν μεγάλην αγοράν
 κι' άνέλπιστον χαράν,
 και σ' τό λαμπρόν Άχιλλείον, ώ παιδίε Άχιλλέων,
 τόν Άχιλλέα ψάλωμεν τών Πρώσων Βασιλέων.

'Οποία σύσφιγξις δεσμών
 όποταν με παροξυσμόν
 τρανοί Δραγόνοι τής φρουράς και λάμποντες Ουλόνοι
 πετουν σπαθιά και κράνη,
 και μπράτσου με τούς Κόντιδες βγαίνουν σ' τής Σπιανάδες
 και κάνουν πατινάδες.

Τέτοιο καλό δέν τ' έλπιζε κανένας να γενή,
 τώρα κοντά μας θαχώμε μεγάλο συγγενή,
 τώρα τό καλοκαίρι του θα τό περνά μ' έμάς
 και σ' τούς Ρωμηούς χαζίρικος θα πέφτη λουκουμάς,
 κι' ό Βασιληάς μας σάν ιδη' τό βράτος πώς συμφύρει
 'μπορει κι' αυτόσ' σ' τήν Κέρκυρα να κάνη καλοκαίρι.

Κάτι θα φέξη και γιά' αύς τό πάγκαιον τό κτήμα,
 κι' ό Κάϊζερ ό λατρευτός
 φιλέλλην θα γενή κι' αυτός
 με τάς συχνάς διατριβάς εις τών Ρωμηών τώ κλίμα.

Με τόν καιρό θα γνωρισθί μαζί μας έκει πέρα,
 κάθε φίλια γίνεται με τήν συχνή τήν σχέσι,
 και θέλωτας μη θέλωτας φίλος θα' εγγί μάς μέρα
 και σάν τόν Δούγκαν πιθανόν κι' άρχαία να φορέση.

Έξάρετς τήν αγοράν του Μεγαλειοτάτου
 κι' αυτοπροσώπως τώρα πιά θα τρέχωμε κοντά του
 να λέμε τά δεινά μας
 και τά παράπονά μας.

Κι' έκεινος, όπου σήμερα πόντον και γην σκαλίεις
 και μάς άγάπηος πολύ,

έτσι γλυκά θα μάς μιλήσῃ :
 μήν κλαίτε, θάρρος, Άχιλλέε, κι' ή μοίρα σας δουλεία,
 και πιθανόν πρός χάριν σας να γίνη και σ' τήν Τήνο
 του Κάϊζερ Άχιλλείον ναρχεσθε και σ' έκεινο.

Π. — Τήν Άνασσαν τών Βρεττανών κι' έγώ θα προσφωνήσω
 και τράβα παραπίσω.

**Ο Περικλέτης προσφωνών
 τήν Άνασσαν τών Βρεττανών.**

Πάλιν μέσα σ' τάς κλεινάς
 τάς τοσούτον φωτεινάς
 ήλθες, Άνασσα κλεινή
 κι' ύπερ πάσας φωτεινή.

Δέν λυπήθηκες λεστά,
 'πηρες πήλινα κανάτια,
 που δέν έχουν άπ' αυτά
 τής Άγγλίας τά Παλάτια,
 γιά να κάνουν τό νερό
 μέρα νύκτα δροσερό.

'Όμως και τακρούχιε 'πηρες, Άνασσα περικλυτά,
 που τά βάζουν φτερωτοί
 τών Ρωμηών σταυρατείοι.

Μά θαρρώ, χαρίτων χάρις,
 πώς είχασες, να πάρες
 και λιγάκι πασαστέμπο και καμπόσους ναργιλίδες,
 να τούς βλέπουν οι Μυλλέρδοι, να τούς βλέπουν ή Μυλλαίτες,
 και να μάθουν με τί τρόπο κι' εργασία μάς χαρά
 κ' άνοιου οι Ρωμηοί τήν Νίκη και τής κούβου τά φτερά.

Άνασσαν ώρασιότερα,
 πάλιν σέ παρακαλώ
 να μάς έρχεσ' έδώ πέρα
 κάθε λίγο γιά καλό,
 και με τόσας τών Έλλήνων
 άναμνήσεις φορτωμένη
 γυρίζ' σ' τό Λονδίον
 κάπως έξελληνισμένη.

Είς τό Στάδιον έκεινο να βραβείης άθλητάς
 και Σχολείων μαθητάς,
 πάντα σέ Πανελληνίους να τυχαίης και σέ σχολαίς,
 κι' έγώ χάσκων αδρανής
 να θρηνώ γιά τούς γονείς,
 όπου θέλουτ τά παιδιά των κάθε τόσο μεντζι σόλας.

Δέξου φίλημα σ' τό χέρι κι' άπό τόν Ξυλίον Βάρδο,
 που χαίρει και γελεί...
 χειρετίματα πολλά
 κι' άπό μέ σ' τόν Έδουάρδο.

Φ. — Ό χρυσομάλλη Μάτε, δέξου μεγαλυνώριον,
 και σύ με τά μεγαλ' αυτά τετραπόδον μακάριον
 μαζί μας χειροφύριζε
 και σέ χωράφιμα γυρίζε
 και με γυροσίματα βαρειά
 ζήσκει τήν πρασινάδα,
 ό κόσμος διχως γαδιουράξ
 δέν έχει νοστιμάδα.

Π. — Ό Μάτε σέ χειρετά, κι' έγώ σ' τούς κήπους έξω
 έπιθυμά μαγιάτικαις του φίλου να τής βρέξω.